

Alle danskere burde bakke op om Mette Frederiksens forslag

Af Asger Aamund, den 23. februar 2018

Hvis medierne spørger en hvilken som helst dansk børsnoteret virksomhed, om den er til salg, vil svaret fra selskabets bestyrelse være et klart nej. Ingen ansvarlig ledelse ønsker at hænge et uspecificeret 'Til Salg' skilt om halsen på virksomheden. Hvis en seriøst interesseret investorgruppe derimod lægger et gennemarbejdet fast tilbud på bordet med en attraktiv pris, vil den pågældende virksomhed sandsynligvis blive opkøbt. Når danske medier retter en principiel henvendelse til udvalgte nordafrikanske ambassader, om de er interesseret i at tillade asylcentre på deres område, er svaret naturligvis også et nej, da man ikke ønsker at udstille sig som en nation til fals. Hvis seriøse og ansvarlige kræfter derimod lægger et attraktivt fast tilbud på bordet, kan svaret meget vel blive positivt. De sidste ti år har medier, det flygtningeindustrielle kompleks og politikere haft travlt med at forsikre hinanden om, at oprettelse af asylcentre i nærområderne simpelt hen ikke kan lade sig gøre på grund af modstand fra de potentielle værtsnationer.

Ikke desto mindre er det lykkedes for Spanien at indgå en fordelagtig aftale med Marokko, hvilket har minimeret migrantstrømmen fra Afrika ind i Spanien. De to lande har en fælles grænse, fordi Spanien ejer en større enklave, Ceuta, der ligger på det afrikanske kontinent. Ifølge denne aftale garanterer Spanien omfattende investeringer i den marokkanske økonomi, der også nyder godt af bilaterale, gunstige handelsaftaler. Endvidere har Spanien påtaget sig at modernisere og træne det marokkanske politikorps. Til gengæld sørger Marokkos regering for, at grænsebevogtningen mellem de to lande fungerer effektivt, og at de mange afrikanere, der hver dag forsøger at trænge gennem grænsehegnet, bliver fanget og sendt tilbage.

Når Mette Frederiksen for nylig fremlagde et forslag om, at behandlingen af asylsager i fremtiden burde lægges ud i nærområderne, er der ikke tale om et paradeforslag fra et stemmehungrende socialdemokrati, men om et principielt og konsekvent opgør med årtiers uansvarlig og samfundskriminel indvandrer- og flygtningepolitik. Fra 1983 og til i dag har en generation af uvidende og ansvarsløse politikere set passivt til, mens Danmark er blevet invaderet af en armé af klienter fra hovedsageligt islamiske lande. Vi sidder nu med omkring 500 000 nye borgere, der som gruppe har lav beskæftigelse, og som i betydeligt omfang har forskanset sig i arabiske kulturfællesskaber med det formål at isolere sig fra den danske demokratiske retsstat, der dog skal sørge for offentlig forsørgelse af den fremmede klientbefolkning.

Dette selvpåførte attentat på dansk folkestyre, kultur og frisind ser vi gentaget over alt i Vesteuropa, der på få år har forvandlet sig til bistandskontor for migranter fra Afrika, Mellemøsten og Asien. Ifølge Index Mundi føder afrikanske kvinder fra lande syd for Sahara (SAHEL-landene) 5-6 børn, som familien ikke kan forsørge uden bistand. Ifølge OECD koster ulandsbistanden de vestlige lande 150 milliarder USD om året. Det er dog kun en dråbe i havet i forhold til de beløb, migranterne selv overfører fra deres nye værtssamfund til deres oprindelseslande. Ifølge Verdensbanken androg disse såkaldte remitter hele 600 milliarder USD i 2017. En ung SAHEL-afrikaner kan ikke forsørge hverken sig selv eller sin familie, men hvis han kan komme til Europa, har han en indkomst, der kan stamme fra arbejde, overførselsindkomst, sort arbejde eller kriminalitet. At veksle en arbejdsløs afrikaner i Burundi til en lille pengemaskine i Europa er derfor en fed forretning for familien og landsbyen i hjemstavnen.

Danmark er således som resten af Vesteuropa blevet overskyldt af et migrantbaseret finansimperium uden, at hverken politikere eller medier har ydet den ringeste modstand. Myndigheder i ind- og udland har klart påvist, at den store migrantbølge ikke består af syriske hjernekirurger og atomfysikere, men

hovedsageligt af unge mænd uden kompetencer fra Afrika og Mellemøsten. Alligevel bliver vi dagligt voldtaget af tv billeder, der viser børnefamilier, der reddes i land fra synkende gummibåde. Den offentlige mening har vedtaget, at enhver migrant er en stakkels individuelt forfulgt flygtning, som vi skal have ondt af og modtage med åbne arme og penge kasser. De få, der tør stå frem og kritiserer folkevandringen af klienter og forsvarer vores demokrati, vores kultur og vores retsstat, bliver netop af medier og centrum-venstre politikere udkældt som racister, islamofobere og fascister. Hermed er tragedien blevet til en farce.

Alle demokratisk sindede og kulturbevidste danskere burde helhjertet slutte op om Mette Frederikssens forslag om en bilateral aftale om asylbehandling i nærområderne. Med Marcus Söder som ny ministerpræsident i Bayern, med Sebastian Kurz som regeringschef i Østrig og med Viktor Orban fortsat ved roret i Ungarn er der håb forude om en modernisering af migrantpolitikken. Og når Spanien kan få en effektiv migrantaftale med et nordafrikansk land, kan vi vel også.